

מסורת הש"ס

(א) שבת ב' (ב) פירש"י על זה עיין לקמן ה' (ג) יומא ע' (ד) ע"י חוס' לקמן ח' ד"ה מה פנימין (ה) וילבוא רש"ל (ו) ג'יל אשר (ז) נשמות לוי (ח) בדפו"י יליא וע"י רש"י (ט) יקרא טז (י) במדבר כט (כ) ג' ומל' רש"ל (ל) יקרא נ"ל וטע' (מ) ויע"ע חוס' שבת ב' ד"ה מראות

תורה אור השלם

1. שְׁעִיר עִזִּים אֶחָד
חָטָאת מִלְכָּר חֲטָאת
הַכֹּהֲנִים וְעֹלֹת הַתָּמִיד
וּמִנְחָתָהּ וְנִסְכֶּיהֶם:
כַּמְדֹּבֵר כֹּט יֵא

מוסף רש"י

[illegible][illegible]

וַיִּשָּׁבֵט בְּיָדוֹ אֶת־לִפְתָּי וְלִפְתָּי
 יָשָׁב בְּהָרֵי יִרְדֵּהא בַּחֲתִילָה
 וְאִיךְ בְּהָרֵי יִרְדֵּהא בַּסּוּף.
 שִׁכְמוֹתֵיהֶם יָדַע שִׁמְעֵאל
 וַעֲמֵלֵהָ חָמְטוּ טוֹמֵאָה
 וַיִּכְנֹס לַמִּקְדָּשׁ וַיִּזְכֹּר לוֹ
 טֹדָתוֹ לֹא כִּי־שָׁמַח (בְּחַיִּים)
 הָיָה וְכִי־שָׁלַח לֹא טֹדָה לוֹ
 שִׁנּוּם טוֹמֵאָה שִׁנּוּא
 קָרָן (בְּזִרְחוֹת כֹּהֲנִים) שְׂעִיר
 הַנִּזְעוּשׁ בַּכֹּהֲנִים. עַל
 יִשְׂרָאֵל, וְכִּי עַל כֹּהֲנִים
 (וְשֵׁם) עַד שִׁיּוּדָע לוֹ.
 שִׁנּוּם לַמִּקְדָּשׁ טֵמֵא
 (בְּזִרְחוֹת כֹּהֲנִים)

שבועות שנים פרק ראשון שבועות

דרכו. בשבועות ביטוי שפטים הכחוז
אל קרבן עולה ויורד קאזמר דמפרש
א. כחוז בקרא דכחוז (ויקרא ה) להרע
פרק שלישי (דף כה.) אוכל להיטיב לא
מו וה"ה
סו להרע
פ"ב (סג)
י"ס שאין
י"ס יניחו
ד'. י
דמפרש
לשעבר
או לא
חייב

ששים^ט שהן ארבע ידיעות הטומאה ששים
שהן ארבע יציאות השבת ששים שהן ארבע
יציאות נגעים שנים שהן ארבעה^י את שיש
בה ידיעה בתחלה וידיעה בסוף והעולם
כיבנתים הרי זה בעולה ויורד^י יש בה
ידיעה בתחלה ואין בה ידיעה בסוף שעיר
הנעשה בפנים ויום הכפורים תולה עד
שיורע לו ויביא בעולה ויורד^י אין בה
ידיעה בתחלה אבל יש בה ידיעה בסוף
שעיר הנעשה בחוץ ויום הכפורים מכפר
שנאמר ימלכד חטאת הכפורים^י על מה
שזוה מכפר זה מכפר^י מה הפנימי אין
מכפר אלא על דבר שיש בה ידיעה אף
החיצון אין מכפר אלא על דבר שיש בה
ידיעה ועל שאין בה ידיעה לא בתחלה
ולא בסוף שעירי הרגלים ושעירי ראשי
חדשים מכפרין דברי ר' יהודה ר"ש אומר
שעירי הרגלים מכפרין אבל לא שעירי ראשי
חדשים ועל מה שעירי ראשי חדשים מכפרין
על

ה"י לה"ר. וזו שמים אחת לעומד בחן
 פן ידו ויחילו לחן ואחת לעומד בפנים
 ידו ויחילו בחן: **ספן ארבע.** א
 דה מורה מרשות לרשות בהוצאה ק
 חמים אחת לעומד בפנים והושיט ידו
 אחת לעומד מבחוץ ונטל ספן ממקומו
בראות נגעים. שהמזורה מביא עליהם
 מקרא: **ויקרא יז** שאת ובהרה לו חלקין
ספן ארבעה. כי לרבות מולדה ה
ספן: אם יש בה ידיעה. כוליה אטומאה
 ונחית פתרים מילי דטומאה ברישא וצילות
 פתרים מתקנת דירה להכי לא פתרינן
 הכא משום דדמו להדי דשמים ספן
 ידיעה שנטומא: **וידיעה כסוף.** משאכל
 ונתקדם ויאל ויודע לו שנטומאה אבל
גימטוס. שאכלל את הקודם ועלמה
 ההנכח מתקדם ועלמה ממנו טומאה או
 ורש בזוהר פתרה: **ויקרא ה** לעשיר חטאת
 ילים עשירות האפים והוא ממנה מוטא
 ויון עולה ויורד לעשיר עולה ויורד.
דדידיה מתחלה ובסוף והעלם גימטוס
 א שלשה עשרים נעשין לצבור ביה"כ
 רו משתתל לעזול כמה שכתוב באחרי
 יאון בתוספין והוא כתוב בפסחם פיתחם
 עדות: **חולה.** להגין עליו מן היסורין
 וכן על כל השוגגין חייבים כפרה

ענושים הן: עד שיודע לו. שאכל קודם
שהרי אין קרבן בא אללא על שיש בו ידי
מות שנאמר (ויקרא כג) כי יום כפורים הוא:
יקחם לך הכהן ללמד שעל מה שזה מכפר
(א) דאיתו מילה אללא על דבר שיש בו ידיעה ב
לכלל קרבן ומכפר לו א כפרה מגורה
הי ביו א לזה בא פירין גמ' (דף טז) וכן
ידיעה לא במחלה ולא בסוף מכפר: ר"ל

ב.

עין משפט
נר מצוה

א א מ"ח פ"ח מהל'
שננית הלכה זו פתג
לארץ רח ועשין רעו:
ב ב ג ד מ"י שס הל' ט:

שבועות. הא דלא פתח האי מקשה כל כיוני שבועות כשבועות
דפתח נדרים וגו' משום דחנא ממכות קא סליק
בדמפרש בגמרא הולך לפתוח בשמים שהן ארבע והואיל ולא מצי
פתח בכינוי חו לא חש לטות אה"כ וא"ת אמאי לא מצי ידיעות

עוֹת

עוֹת הַטוֹמָאָה שְׁתֵּים
שְׁתֵּים שָׁנָה שֶׁהֵן אַרְבַּע
שָׁנָה אַרְבַּעָה *אֵת שִׁשׁ
יָדֵיעָה בַּסּוּף וְהַעֲלֵם
לֹא יוֹרֵד *יֵשׁ בָּהּ
יָדֵיעָה בַּסּוּף שְׁעִיר
הַכִּפּוּרִים תּוֹלָה עַד
לֹא יוֹרֵד *אֵין בָּהּ
שֶׁ בָּהּ יָדֵיעָה בַּסּוּף
יוֹם הַכִּפּוּרִים מִכֹּפֶר
הַכִּפּוּרִים *עַל מֵה
יָמָה הַפְּגִימָה אֵין
שִׁשִּׁי בָּהּ יָדֵיעָה אֶף
עַל דְּבַר שִׁשִּׁי בָּהּ
יָדֵיעָה לֹא בַתְּחִלָּה
גְּלִים וְשַׁעֲרֵי רֹאשִׁי
* יְהוּדָה ר"ש אֹמֵר
אֲבָל לֹא שְׁעִירֵי רֹאשִׁי
רֹאשִׁי חֲרָשִׁים מִכִּפְרִין
עַל

ואצטערן למחניהו משום דקס"ד דלא הי' דרך הולאה אלא בשעמומד ברשות היחיד ועטל פירות וצאל לרשות הרבים אכל כי הדין גוונא דגופו ברשות היחיד וידו ברשות הרבים או אפ"כ לא ידו וצאל הולאה אלא וככי הולא אחר בפ"ק דשבת דף כ"א ידו בשל אדם אינה לא כרשות היחיד ולא כרשות הרבים ואצטערן למחניהו דא תנא חדא לא הוה שמעיין אידך ומהאי טעמא ניחא ליה דלא מני' הך הולאה שלישית דפרפרשית ור"מ מפרש הולאה מלאכה גרושה היא דמה' לה אם מוציא מרשות היחיד מרשות היחיד ומה' לרשות הרבים לבק' הולאה לפרש כל עניינ' דעני' ודעשיר ומעט דמלאכה גרושה היא מדאמר ברש' הוורק (שם דף ט' זס) הולאה גופא הולאה כמניא ודורש לה מירבלא מה' משכני' כ"י וקאמר וצאצאצאצא הכנסה מנלן כפרה היא מה' לא אפוקי מה' י' עיילי' ולשאר אבות לא בעינא קרא אלא מחייבין לה' כדון במשכן והולאה הימה כמשכן כדאמר בפרק כמה טומנין (שם דף מט:) הם הורידו וקראם מעולה לקרקע ואחס' אל חוצאיהם הם העלו קראם ועגלה ואחס' אל חכיסיו ופולס' מולדות לה' חיישין דלשוה כמשכן אלא אלא אלא לחיה אלא חולאת כמי' בפרק הוורק (שם דף ט' זס) כפרה אל' ללוהו כמשכן כגון מניכס חורק ומעביר ומשמיט

והיינו משום דמלאכה גרועה היא ואין להאריך כאן יותר:
מראות נגעים שנים גרמין ולא שמים דמראה לשון זכר הוא
 כדכתיב (שמות ג) אֵת המראה הגדול הזה וכן נמי
 נגעים' (פ"א משנה ד) ומייתי לה במבואם (ובמס' דף פח:
 שם) מראות נגעים רבי דוסא בן הרכינס אומר שלשים וששה
 עקביה בן מהללל אומר שעשים ושנים והא דקמייהם סוגא
 משום דחשיב נמי פסח' אי נמי כילי נגעי חמים ובגדים (ס'
 נגעים):

בטומאה: אין זה ידיעה בחסות. שלא ידע בטומאה מימיו זה לא
בחסות: שער הנעשה בחוק ויום הכפורים מכפר. ויום הכפורים
ואמר. בשער הנעשה בחוק ושער חטאת אחד מלבד חטאת הכפורים
המכפר: שם פנימי אינו מכפר אלא על דבר שיש בו ידיעה. חסות
לה: לא חילון אינו מכפר אלא על דבר שיש בו ידיעה. סמאלי ינוכח ידיעה
גלא תלייה. וא"כ כיון שהוקשו יכפרו שניהם על שיש בו ידיעה
: שערי הרגלים. ככל הרגלים נאמר) שערי חטאת. ובבבא (קמ"ט.)
אומר שערי הרגלים מכפרים. עליה אכל כל שעיר ראשי חטאים:
על